

Goed voor de omzet, niet voor het gevoel

In de rubriek 'groen ontmoet zwart' schrijft Leven op Daken over de ontmoeting in de praktijk tussen (dak)tuinhoveniers en degenen die de multifunctionele daken voorbereiden. Dat levert leerzame verhalen op.

In het leven van een daktuinhovenier zijn een aantal aspecten van groot belang. Bijvoorbeeld dat het werk goed uitgevoerd moet worden, want anders krijg je dat – uiteraard – op je brood. In het ergste geval moet de daktuinhovenier opnieuw aan de slag, maar nu om de daktuin weg te halen. Dat is de wereld op zijn kop en natuurlijk niet de bedoeling. Een hovenier legt aan, en breekt bij voorkeur niet af.

Om 'ongelukken' te voorkomen mag niet worden getwijfeld over de technische details. Die krijgen dan ook al vanaf de werkvoorbereiding alle mogelijke aandacht. Hiernaast trachten we altijd vroeg in de voorbereiding de uitvoering erbij te betrekken, om bij de aanleg van de tuin tegen zo min mogelijk verrassingen aan te lopen. Hierdoor wordt een daktuin soms wel drie tot vier keer op papier 'gemaakt' voordat hij daadwerkelijk tot uitvoering komt. Extra voorzichtig ben je natuurlijk wanneer je te maken krijgt met een intensieve daktuin boven een winkelcentrum. Bij dit soort omvangrijke projecten probeer je in de contacten met de opdrachtgever, bouwkundig aannemer, installateurs, architecten en alle andere betrokkenen zo vroeg mogelijk voor jouw specifieke belangen op te komen. Dat kan door bijvoorbeeld een gezamenlijk bouwteam op te stellen. Is het voorbereidende traject eenmaal doorlopen – vaak ben je dan al snel een jaar

verder – dan kan iedereen opgetogen aan de slag. Het eindresultaat is vaak een spreekwoordelijk 'kindje' met in dit geval niet twee, maar vele trotse ouders.

Des te zuurder is het dan als je ruim een jaar later wordt gebeld door de beheerder van het complex die meldt dat hij in conflict is geraakt met de bouwkundig aannemer vanwege lekkages. Wat blijkt? Tijdens de uitvoering heeft de aannemer gekozen voor een dakdekker die een 'lekker geprijsd' dakbaantje in de aanbieding had. In dit geval bleek goedkoop echter duurkoop: de dakbedekking was binnen een mum van tijd sterk verouderd en zag er uit alsof het er al tien jaar lag. Overal liep het water doorheen. De enige remedie was dat de hoveniers hun mooie daktuinpakket zouden weghalen om nieuwe dakbedekking te kunnen aanbrengen.

Binnen onze organisatie hebben we een goede stelregel. Als je iets bedenkt dat niet voldoet en er ontstaan lekkages, dan moet je zelf de daktuin weer vrijmaken. Een betere leerschool is er namelijk niet. Daarna denk je wel twee keer na voor je voor een bepaalde opbouw of detailoplossing kiest. Het is dan ook jammer dat in het bovenstaande project de verantwoordelijke dit niet heeft hoeven doen, want dan had hij namelijk nooit die dakdekker gekozen.

Zo zie je je weer. Het lijkt er op dat iedereen vreselijk zijn best doet om het mooiste en beste eindresultaat te krijgen, maar zodra er één partij afhaakt valt het hele prachtige bouwwerk ondanks alle goede bedoelingen in duigen. Het spreekt uiteraard voor zich dat de dakdekker die de tweede laag heeft aangelegd wél kwaliteit heeft geleverd. Want we voelen er weinig voor om dezelfde daktuin maar liefst drie keer of meer aan te leggen. Dat is dan misschien wel goed voor de omzet, maar niet voor het gevoel.

Sijbrand Noome,
projectleider daktuinen Van der Tol BV